

KAKSI ITALIAN TYÖVÄEN KONVENTSIONIA

Kirj. G. C.

Tammik. 15 ja helmik. 28 p. kuluva vuotta Italian Sosialistipuolue ja sen taloudellinen haara General Confederation of Labor, ovat pitäneet konventsionejaan Sosiaalisten kunnallisesti hallitsemassa Leghornin kaupungissa. Näiden konventsionien tärkeyttä Italian kansalle ja mailman työväen liikkeelle ei voida yliarvioida. Yksi Leghornin päivälehti selittää, että ne olivat tärkeimpiä tapahtumia sitten rauhanteon jälkeen mahdollisen vaikuttavuutensa tähden Italian kansan kohtaloihin.

Sosialistipuolueen edustajat, luvultaan yli kolme tuhatta, kokoontuivat Goldoni teatterissa. He edustivat voimakkainta poliittista puoluetta Italiassa, jonka jäsenmäärä on 210,000 ja jolla on 156 edustajaa parlamentissa, sekä poliittinen kunnallishallinto tärkeimmissä teollisuuskeskuksissa ja maakunnissa.

Kuitenkaan ei tämä mahtava ja kerskuttu voima voi toteuttaa mitä erilaisimmista aineista koottuja "sosialistisia" kuvitteluja. Metallityöläisten agitatsioni viime lokakuussa paljasti Kolmannen Kansainvälisen toimeenpanevan komitealle ja suurelle osalle Italian työläisistä fraaseilla ratsastavien poliitikkojen taantumukselliset pyrkimykset. Kun vallankumouksen toiminnan hetki tuli, maksimalistit Bolognan kongressissa — juuri ne miehet jotka olivat olleet Soviettiin Venäjällä ja todistaneet K. K. toimitsijain edessä uskollisuutensa vallankumoukselle — harkitusti sapoteerasivat työväen liikettä ja johtivat Italian proletariaatin takaisin pettymyksiin ja epätoivoon. Kun vallankumous nousi kaunistelemattomassa muodossaan esille, niin poliitikot kieltäytyivät tunnustamasta sitä.

Kiihtynyt sananvaihto Moskovan välillä seurasi; Zinoviev nuhteli Serratia, keskustalaisten johtajaa, purevasti ja osoitti hänelle rikoksensa; puolue hajosi ainakin puoleen tusinaan eri katsantokannan omaaviin ryhmiin, mitkä jakaantuivat kolmeen pää-

osaan, nim.: äärimmäiset vasemmistolaiset, joiden johtajat olivat Bordiga, Bombacci ja Terracini; keskustalaiset joita edusti Serrati, Baratono ja Lazzari; oikeistolaiset joiden johtajina ovat vanhat ja taantumukselliset poliitikot, kuten: Turati, D'Aragona, Modigliani j. n. e.

Oli yleisesti tunnettu että Leghornin konvensioni voisi päästä vaan yhteen tulokseen, nim.: täydelliseen hajaannukseen. Yleiset otaksumat tulivat todistettua. Hämmästyttävänä seikkana ollen ainoastaan se, että nämät häilyväiset keskustalaiset nyt niin täydellisesti heittäntyivät oikeistolaisen syliin heti kun vaihtoehdon mahdollisuus tuli kysymykseen. Kaikille poliitikoille oleellinen opportunistisuus tuli täällä erehtymättömästi paljastetuksi. Kaksi vuotta takaperin nykyiset "keskustalaiset" ohjasivat Sosialistipuoluettaan valtaan ohjelmalla mikä tyydytti yleistä vaatimusta, nim. vaatimalla vallankumousta ja Soviettia; tänä päivänä he kieltävät vallankumouksen ja tilalle asettavat soviettien muodostamisen yhdessä soveliaamman keinon kanssa valloittaa lisää virkapaikoja porvareilta itselleen. Moskovan kommunisteille on annettava tunnustus siitä, että he lopultakin huomasivat tämän petollisuuden. He selittivät selvästi konvensionille lähettämässään sähkösanomassa että "yleinen vallankumoustilanne (Italiassa) näytti ulkonaisesti heille enemmän vasemmistolaiselta kuin keskustalaisten kanta on muissa maissa."

Kolmas kansainvälinen oli edustettuna konvensionissa bulgarialaisen kommunistin Kabaceffin kautta, joka teki edustajille tunnetuksi keskustakomitean kannan ei-epävarmoissa ehdoissa. Konvensiioniin ensimmäisenä päivänä saapui Moskovasta seuraavanlainen sähkösanoma:

"Hyvät toverit:

Edustajaimme Zinovievin ja Buhkarinin yritys ottaa osaa teidän konvensiioniinne ei

onnistunut, joka ei ollut meidän vikamme. (Heidät esti tulemasta Italian hallitus). Sen lisäksi toverit Serrati ja Baraton, jotka olivat ilmoittaneet tulevansa Venäjälle, eivät ole tulleet. Täten siis lähetämme tämän sähkösanoman kautta teille veljelliset tervehdyksemme ja seuraavan tiedonannon:

"Olemme seuranneet sanomalehtienne kautta erilaisten virtauksien välistä taistelua puolueessanne viimeisten kuukausien ajalla. Kommunisti Unitarien epäonnistunut toiminta, ainakin puolueen johtajain toiminta, on varmentanut meille mitä epäsuosiollisimmat odotukset. Liittymällä yhteistoimintaan reformistien kanssa ovat Unitarien johtajat, toisiosuudella valmiit eroamaan kommunisteista ja myöskin Kansainvälisestä.

"Italia on vallankumoustilanteessa ja se on syynä siihen, että reformistit ja keskustalaiset näyttävät kallistuvan enemmän vasemmalle siellä, kuin samat ainekset tekevät muissa maissa. Päivä päivältä on tullut kuitenkin meille selvemmäksi, että puolue jota тов. Serrati johtaa, on todellisesti vaan keskustalaisten puolue, mikä ainoastaan vallankumoustilanteessa osottaa ulkonaisesti olevansa enemmän vasemmistolainen, kuin oikeistolaiset toisissa maissa. Ennenkuin tiedämme kuinka enemmistö kongressissanne tulee muodostumaan, Toimeenpaneva Komitea virallisesti tuo ilmi, että kommunistien internationalon toisen maailmankongressin päätöksiä on ehdottomasti noudatettava määräyksissä, jotka koskevat siihen liittyneiden puolueiden välien rikkomista reformistien kanssa. Ne jotka kieltäytyvät noudattamasta näitä sääntöksiä, rikkovat Kansainvälisen pääasetusta ja tekevät siten itsensä kelvottomiksi kuulumaan Kansainvälisen riveihin. Ei kaikki Unitarit maailmassa voi saada K. K. vakuutetuksi, että esim. "Critical Socialen" (Turatin lehti) toimituskunta ja heikkäisten reformistien hengen läpitunkemat, ovat suosiollista proletariaatin diktatuurille ja Kolmannelle Kansainväliselle.

Diplomatia ei voi saada meitä uskomaan, että keskitetty puolue on suosiollinen köyhälistön vallankumoukselle. Ne jotka haluavat kuulettaa reformistit K. K:seen haluavat todellisuudessa tuhota köyhälistön vallankumouksen. He eivät koskaan tule olemaan meidän kanssamme.

Italian kommunistipuolue tulee syntymään kaikesta huolimatta. Me emme epäile sitä, ja tämä puolue tulee sympatiseeraamaan maailman köyhälistön kanssa ja tulee saamaan lämpimän kannatuksen K. K:n tahoilta."

Kuusi päivää kestäneen kuumen keskustelun jälkeen, jossa juopa kiistelevien puo-

lueryhmäin välillä suuresti laajeni, päätettiin niin pitkälle, että tuli äänestys Kolmanteen Kansainväliseen yhtymisestä Kabaceffin määräämillä ehdoilla — että hyväksyttyä K. K. 21 pykälä, sisältyen siihen reformistein puolueesta, erottaminen.

Äänestyksen tulos oli seuraava:

Yhtymisen puolesta 58,000 ääntä, yhtymistä vastaan 111,000 ääntä, ääneestyksestä pidettyä 50,000 ääntä.

Kommunistit tämän jälkeen jättivät konventionin ja alkoivat omansa, missä uusi Italian Kommunistipuolue sai elämän alun.

General Federation of Laborin konventionissa oli noin 1,750,000 työläistä edustettuna, joista melkein miljoona kuuluu voimakkaisiin maanviljelys- ja metallityöläisten järjestöihin. Tähän liittoon kuuluva liikennetyöläisten järjestö on heikoin, siksi että Syndicat of Railway Workers ja Tolders of Sea eivät kuulu siihen. Nämä molemmat viimeksi mainitut järjestöt ovat äärimmäisen radikaalisia ja voimakkaita itsenäisiä unioita.

G. C. of L. konventionissa oli sama kamppailu kuin Sosialistipuolueen Longhornin konventionissakin. Kommunistit ja maltilliset taistelivat ylivoimaisesti voittivat koeäänestyksessä. Kommunistien ehdotusta erota pois Amsterdamin Kansainvälisestä ja yhtyä Kolmanteen Kansainväliseen, vastusti 1,300,000 ääntä ja kannatti 418,000 ääntä. Konventioni hyväksyi läheisen yhteistoiminnan Confederationin ja Sosialistipuolueen välillä, erottaminen Amsterdamin kansainvälisestä ja mahdollinen yhteistoiminta Moskovan Kansainvälisen kanssa, kansallisella itsehallintoperusteella, jätettiin tulevaisuuden asiaksi. Täällä myöskin epäselvät keskustalaiset häilyivät puolueiden välillä.

Siis sosialismi mikä pyrki porvareilta valloittamaan hallituskoneistoa, tarkoituksella pystyttää oma poliittinen valtansa, on taaskin saanut petetyksi suuren osan Italian työläisistä, uskottamalla heille vakuutuksiaan vallankumouksellisuudesta.

Tämän sosialististen voimain hajoamisen tärkeyden arvostelee hyvin selvästi Angelo

Faggi (Entinen italian kielisen I. W. W. lehden toimittaja ja nykyinen voimakkaan Italian Syndikalistiunionin sihteeri-rahastonhoitaja) Guerra di Classe lehden tammik. 29 p. 1921 numerossa. Hän kirjoittaa siinä m. m. seuraavaa:

"Ilmeisesti on Kommunistipuolue synty-mässään määrätty saavuttamaan suuren sympatian ja kannatuksen Italian työläisten keskuudessa. Pitäessään yllä vallankumouksen toivoa he huomaavat tänä päivänä kärsivänsä katkeraa hourailua. Kuitenkin heidän pyrkimyksensä on kapinoida pettäjiään vastaan ja vaistomaisesti kääntyvät kohti määrättyä ja ratkaisevaa suuntaa. He luonteeltaan ovat taipuvaisia sympatiseraamaan kaikkia äärimäisen opin saarnaajia. Tältä kannalta katsottuna on odotettavissa, että Kommunistipuolueella tulee olemaan suuri kannatus, erikoisesti senkin takia, että se on poliittisella alalla virallisesti edustettuna Kolmannessa Kansainvälisessä.

Missä määrin uusi kommunistipuolue voi tyydyttää proletarien toiveita, sitä on vaikea ennustaa vielä tähän aikaan. On parempi seurata sen toimintaa ennen uhkarohkean tuomion antamista, mikä voisi olla joko liian pessimistinen tai liian loistava.

"Vaikuttavuudesta, joka uudella puolueella tulee olemaan General Confederationia riveissä, on mahdoton vielä sanoa mitään. Näyttää siltä kuin Kommunistinen puolue, sen määräävämpäin johtajain kautta, pyrkisi määrätysti kannattamaan tätä järjestöä tarkoituksella jatkuvasti valloittaa ja rauuttaa sitä. Meidän näkökannaltamme on tämä Kommunistien yritys hyödytöntä työtä. Kuitenkin me olemme lukeneet monia, puolueen pohjajoukkoihin kuuluvain kirjoittamia loistavia kirjoituksia, jotka tukevat sitä kantaa, että ainoa mahdollisuus toimia taloudellisella alalla on ulkopuolella G. C. of L. Italian Syndikalistiunionissa. Voi olla kuitenkin mahdollista että Leghorn Kongressin repeämä tulee laimentumaan G. C. of L. riveissä siinä määrin, että se tulee heikontamaan kommunistien kontroleeraamien voimien vaikutusta. On paljon mahdollista että se tulee tähän suuntaan ke-

hittymään, sillä G. C. of L. on sidottu seuraamaan Sosialistipuolueen taantumuksellista suuntaa, huolimatta siitä vaikka kommunistit kuinka vastustaisivat sitä."

Jos me olisimme poliittisilla mielipiteillä varustettuja ja uskoisimme että Italian työläisten kohtalo on kokonaisuudessaan riitelevän poliittisten lahkosten ja puolueiden käsissä, niin tilanne todellakin näyttäisi synkältä meidän huolestuneeseen silmäämme. Mutta onneksi kuitenkin ei näin ole asiat. Italian työläiset kehittävät jatkuvasti sodankäyntiään taloudellisella alalla huomattavassa mittakaavassa. Melkein miljoona työläistä kuuluu Italian Syndikalistiunioniin ja rautatieläisten ja merimiesten järjestöihin, jotka ovat kokonaan hyljänneet poliitikkojen suojeluksen ja ovat uuden innostuksen elähdyttämiä. Metallityöläisten liikehtiminen viime lokakuussa on osoittanut mahdollisuuden Italian työläisten tulevalle taktiikalle ja sitäpaitsi vielä työläiset oppivat suuremman opetuksen tuosta muistettavasta kapinasta.

Norman Matson kirjoittaa maalisk. Liberatorissa siitä seuraavaa:

"Ensimmäisessä suuressa teollisuustaistelussa he ottivat yli 500 huomattavaa tehdasta ja pitivät niitä hallussaan, sekä kääntyivät entisiin johtajiinsa neuvoja saadakseen. Syntyi ristiriitainen hämminki, jonka jännittävä hetki oli ikävystyttävä. Turinin ja Milanon tehtaissa eivät punaveikot nukuneet. Sanoiko heille heidän johtajansa ja neuvojansa — Serrati, D'Aragona ja K:ni että pitää linja, vaiko, että perääntyä? Se määräys jonka nämät miehet, jotka nyt johtavat puoluetta josta boishevikit on puhdistettu, oli: "perääntyä — vetääntyä takaisin" — Nuori torinolainen kertoi minulle: "pettymys mursi meidät. Monet meistä itkivät sinä yönä."

Tänä päivänä Italia on todellisuudessa sisällissodan repimänä. Maaliskuun ensimmäisellä viikolla Italian työläiset ovat kiihotetut koston porvariston valkokaartin "fascistin" toimesta. Yleislakkoja, kapinoita j. n. e. on puhjennut joissa sotilaat ovat käyttäneet kuularuiskuja ja kolmen tuuman kanuunoi-ta. Kapinallisuus on levinnyt Triestistä

TIE VAPAUTEEN

pohjoisessa Bariin etelässä. Kaatuneet molemmilla puolilla lähentelevät sataa ja haavottuneiden luku on monta vertaa suurempi. Tuhansia on vangittu, mutta silti Sosialistipuolue vakuuttaa että vallankumouksen aika ei ole vielä käsissä.

Italian miljoonille työläisille, jotka läikehtivät nälän, työttömyyden ja taantu-

muksen pakoittamina, Italian Syndikalistisella Unionilla yksin on toivon ja vapautuksen julistus tarjottavana. Se julistaa:

“Elkää surko, elkää perääntykö, elkää odottako määräyksiä; taistelkaa edelleenkin omasta alotteestanne ja maailma tulee olemaan teidän ja myöskin sen rikkaudet.

ORJAIN VERTA

Kirj. *Santeri S.*

Verta, verta — orjain verta,
Vuotanut on virtanaan.
Verell' orjain kirjoitettu,
On aikakautten historiaa . . .

Verta, verta — orjain verta,
Vaanii valta mahti ain'.

Jo ajoill' varhaisilla ennen,
Kun orjat kapinahan mennen
Vastaa inhaa isäntäänsä,
Piiskuriaan pirullista julmaa.
Tarttui käsi taiston peitse
Toivoss' alas lyödä orjavouti!

Vaan silloin — — —
Kääntyi taiston tutkain
Orjain omaan rintahan,
Sill' orjiltahan puuttui vielä
Yhtenäinen luokkatunne.
Silloin irstas yläluokka
Mielityötään kyllisks' sai.
Silloin virtas' vuolahana
Orjain verta . . . Orjain vain. —

Verta, verta palkkaorjain,
Harmehuuraa höyryä. —

Pyörii aikakautten vauhtipyörä,
Kääntyy lehti historian uus'!
Aukee eteen, aika ahnaan riiston,
Aika veren, kyneleiden, kurjuuden.
Tihkuu verta myllyt, tehtaat,
Niittää kuolo toukkaan. —

Mutt' — — —
Onhan orjain liha halpaa,
Grottemyllyin rattaisiin.
Sill' kultaa kirkuu riisto julma,
Ulvoa sudet saalistaan.
Vaan jo vihdoin aukee
Orjain rauennehet silmät.
Kädet jäntereiset yhteen liittyy,
“Kaikki on kuin yksi ja yks' on kaikki”!

Äänet orjain . . .
Villinä ne ilmaa viiltää —
Orjat, nouskaa eestä oikeuden!
Vaatikaa jo veren hintaa,
Hengill' hornain maksakaa.
Meit' ei taistoss' tässä auta,
Jumalat ei perkeleet!
Vaan palkkaorjain oma voima,
Johtaa meidät vapauteen!